

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. Шумен, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, VIII-И СЪСТАВ (Н), в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Валентина Люб. Тонева

при участието на секретаря Й.Р.К.

като разгледа докладваното от Валентина Люб. Тонева Административно наказателно дело № 20233630202709 по описа за 2023 година

Производство по чл. 59 и сл. от ЗАНН. Обжалвано е Наказателно постановление № 71/10.11.2023 г. издадено от Директор на Регионална инспекция по околната среда и водите гр. Шумен , с което на Е.Х.Е. с ЕГН *****, в качеството му на кмет на община Омуртаг за нарушение на чл. 156, ал. 1 вр. чл. 120 от Закона за управление на отпадъците /ЗУО/, е наложена глоба в размер на 2 000 лв.

Жалбоподателя твърди, че НП е незаконосъобразно и неправилно поради нарушение на чл. 42 от ЗАНН, чл. 57 ал.1 от ЗАНН, че в АУАН не е описана коректно фактическата обстановка, не била посочена конкретната дата на която е извършено твърдяното нарушение, навежда твърдения за допуснати нарушение на процесуалните правила при съставяне на АУАН, твърди, че не са налице хипотезите на чл. 43 ал.2 ,ал.3 , ал.4 и ал.6 от ЗАНН, твърди липса на реквизит по чл. 57, ал. 1, т. 5 предл. 1 ЗАНН, изискващ описание на нарушението в НП, заявява, че както в АУАН, така и в НП, не е описана коректно фактическата обстановка и обстоятелствата, при които е извършено визираното в НП нарушение, има пълно несъответствие между описаното в АУАН и НП нарушение и нарушението, за което му се приписва, че не е изпълнил предписанието, отразените в НП норми, не съответстват нито на действителната фактическа обстановка, нито на отразеното в АУАН и КП.

В съдебно заседание се явява процесуален представител на административно - наказващия орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61, ал.1 от ЗАНН, като оспорва жалбата и моли съда да отхвърли същата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. чл.320 от НПК, поради което се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество, жалбата е **основателна**.

ШРС, след като взе предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.02.2023 г. експерти при РИОСВ - Шумен извършили извънредна проверка на Община Омуртаг, във връзка с чистотата на населените места и изпълнение на изискванията на чл. 19. ал. 3. т. 15 от Закона за управление на отпадъците, (обн. ДВ. бр. 53/13.67.2012 г. изм. и дои.) за предотвратяване на изхвърлянето на отпадъци на неразрешени за това места и/или създаване на незаконни сметища и организиране на почистването им.

Били установени нерегламентирани сметища на следните места в гр. Омуртаг ,

с.Величка; с. Звездица; с. Врани кон; с. Голямо църквище;с. Обител; с. Зелена морава ; с. Илийно; с.Камбурово ; в района на стара кариера ; с. П. Хитово; с. Горна хубавка ; по пътя за с. Тъпчилешово.

За проверката е съставен констативен протокол № ДЙ-04/16.02.2023 г., с който на кмета на Община Омуртаг е дадено задължително за изпълнение предписание: „ *Да се извърши почистване на замърсените участъци, описани в констативната част на протокола, от наличните в тях отпадъци. За изпълнение на предписанието писмено да се уведоми РИОСВ-Шумен.* “

За отговорно лице за изпълнението на предписанието е определен кмета на Община Омуртаг, в срок 1 месец от получаване на констативния протокол.

Констативния протокол е изпратен в Община Омуртаг за сведение и изпълнение с писмо с изх. № ОА-684/21.02.2023 г.

От Община Омуртаг, е получено писмо с вх. № ДО- 177/21.03.2023 г. с молба за удължаване на поставения срок в предписанието.

С писмо с изх. № ДО- 177-1/23.03.2023 г. срокът е удължен до **29.03.2023 г.**, като е посочено, че същият е окончателен.

На 30.03.2023 г. била извършена справка в деловодната система на РИОСВ-Шумен, при която било установено, **че няма постъпило уведомление от Община Омуртаг**, относно изпълнение на предписанието, дадено с КП № ДЙ- 04/ 16.02.2023 г.

Контролните органи приели, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 156, ал. 1 вр. чл. 120 от Закона за управление на отпадъците на дата 30.03.2023 г. в РИОСВ Шумен .

Била изпратена покана до лицето за съставяне на АУАН, която е получена на 05.05.2023г. Тъй като на посочената дата не се явил жалбоподателя, в отсъствие на лицето на 30.05.2023г. бил съставен АУАН № ДИ-04/30.05.2023г.

На 01.06.2023г. е депозирано възражение по чл. 44, ал. 1 ЗАНН срещу АУАН № ДИ-04/30.05.2023г. от името на жалбоподателя.

На 04.09.2023г. АУАН е връчен при **условията на отказ** от нарушителя, което е удостоверено от свидетел - Н. С.Н.

Въз основа на така съставения акт и съобразявайки материалите в административно-наказателната преписка, е издадено Наказателно постановление № 71/10.11.2023 г. от Директор на Регионална инспекция по околната среда и водите гр. Шумен, с което на Е.Х.Е. с ЕГН *****, в качеството му на кмет на община Омуртаг , за нарушение на чл. 156, ал. 1 вр. чл. 120 от Закона за управление на отпадъците /ЗУО/, е наложена глоба в размер на 2 000 лв.

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от приложените по делото писмени доказателства и от събраните гласни доказателства .

В хода на административно – наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до накърняване на правото на защита на санкционираното лице. Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност и са били надлежно предявени и връчени на жалбоподателя. Наказателното постановление е било издадено в шестмесечния преклузивен срок.

Административно-наказателното производство е започнало с редовно съставен акт, предявен и връчен на жалбоподателя **при условията на отказ**, удостоверен от свидетел.

Фактическата обстановка се установява и от показанията на свидетелите поискани от страна на жалбоподателя- М. и П.

Показанията на актосъставителя и свидетеля по акта, съдът кредитира в цялост, като логични, последователни, вътрешно непротиворечиви и съответни на приобщените по делото писмени доказателства. Съдът възприема в цялост приобщените по делото по реда на чл. 283 от НПК, писмени доказателства, тъй като същите са логични, последователни, и не се опровергават при преценката им, както поотделно, така и в тяхната съвкупност, като не са налице основания за дискредитиране, на който и да е от доказателствените източници, събрани в хода на административно наказателното производство и съдебното следствие.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Безспорно се установява от доказателствата по делото че, на жалбоподателя е дадено предписание обективизирано в КП № ДЙ- 04/ 16.02.2023 г., изпълнението на което е удължено

от РИОСВ Шумен със срок до 29.03.2023 г., а именно:

"Да се извърши почистване на замърсените участъци, описани в констативната част на протокола, от наличните в тях отпадъци.

За изпълнение на предписанието писмено да се уведоми РИОСВ-Шумен."

За отговорно лице за изпълнението на предписанието е определен кмета на Община Омуртаг.

Същото е стигнало до знанието на жалбоподателя, което обстоятелство се установява включително и от показанията на свид.М., заемащ длъжност заместник кмет в Община Омуртаг.

Липсват данни по делото, задължителното за изпълнение предписание на контролните органи по чл. 120 ЗУО да е било обжалвано по реда на АПК, поради което, то е обвързало жалбоподателя със задължение за изпълнение, предприемане на съответно действие.

По време на проверка от страна на контролните органи на дата 30.03.2023 г. в деловодната система на РИОСВ Шумен било установено, че не е постъпвало писмено уведомление от лицето относно изпълнението на даденото предписание. Няма такива данни и към настоящия момент.

Правилно и законосъобразно е прието, че жалбоподателят в качеството му на кмет на община Омуртаг не е изпълнил задължителното предписание с конкретен срок на изпълнение 29.03.2023 г., дадено с КП № ДЙ- 04/ 16.02.2023 г. и удължено до 29.03.2023г. , а именно да уведоми писмено РИОСВ Шумен по изпълнението.

По отношение депозираното възражение срещу АУАН, в хода на производството и от показанията на св. М. се установи, че всъщност възражението постъпило в РИОСВ № ОА-1696 от 01.06.2023г. от името на жалбоподателя /стр. 30/ е подписано от свид.М., а не от жалбоподателя.

Именно този свидетел, а не жалбоподателя е подписал също и писмо вх.№ ОА-1693 от 01.06.2023г./ стр. 31/.

Съгласно разпоредбата на чл. 156, ал. 1 ЗУО, за неизпълнение на предписание по чл. 113, ал. 3 или чл. 120, на физическите лица се налага глоба в размер от 2 000 лв. до 10 000 лв., а на юридическите лица имуществена санкция в размер от 5 000 до 20 000 лв.

В тази връзка съдът съобрази, че непротиворечиво ВАС приема, че по своята същност задължителното предписание е указване на фактическите действия, които проверяваният субект следва да предприеме за отстраняване на допуснати пропуски при осъществяване на разрешената от компетентните административни органи дейност. Следователно предписанието/ в случая и предписанието по казуса / изисква **активно поведение** от страна на адресата, в рамките на посочените в него срокове за изпълнение. Като акт, създаващ задължения за адресата и предписващ конкретно поведение, скрепено с осъществяваната от контролните органи административна принуда, предписанието е индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол по реда на АПК, в хода на който да се преценят редица обстоятелства, включително и дали са били налице материалноправните предпоставки за издаването му. Задълбоченият прочит на доказателствата по делото в настоящата хипотеза установява, че така даденото предписание не е било оспорено досежно неговата незаконосъобразност в рамките на регламентирания 14-дневен срок.

В процесния случай, съобразявайки всички писмени и гласни доказателства по делото, съдът приема категорично, че нарушението описано в АУАН и НП е осъществено от санкционираното лице, доколкото не е изпълнило задължението за писмено уведомяване на РИОСВ Шумен, дадено в предписанието. Същевременно от показанията на разпитаните свидетели се установява, че към датата 29.03.2023г. е било предприето посоченото в предписанието - *почистване на замърсените участъци, описани в констативната част на протокола, от наличните в тях отпадъци. В тази връзка са твърденията на свидетелите П. и М..*

Съобразявайки горното съдът приема, че в настоящата хипотеза са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН, включително доколкото липсват данни за извършени други административни нарушения от същия вид от страна на жалбоподателя, липсват и данни за нанесени щети. Поради това установеното нарушение се явява такова със значително по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този тип и би следвало наказващият орган, да процедира по предвидения за това ред в чл. 28, б. "а" от ЗАНН. В чл. 28 от ЗАНН е предвидено, че в "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание.

В Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. по тълк. н. д. № 1/2005 г. ОС на НК на

ВКС се приема, че преценката на административно-наказващия орган за "маловажност" на случая по чл. 28 от ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Ако съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, а административно-наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление. Легалната дефиниция на понятието "маловажен случай" се съдържа в чл. 93, т. 9 от Наказателния кодекс, чиито разпоредби, съгласно чл. 11 от ЗАНН, се прилагат субсидиарно по въпросите за отговорността. Според чл. 93, т. 9 от НК, "маловажен случай" е този, при който извършеното деяние с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по – ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид.

Настоящата съдебна инстанция счита, че с оглед на конкретната тежест на нарушението осъществено чрез бездействие и липсата на настъпили вредни последици, се касае за извършено административно нарушение с незначителни обществено опасни последици и същото е маловажно по смисъла на чл. 28, б. "а" от ЗАНН.

Без да се отрича значимостта на въпросите относно опазването на околната среда и мерките, които следва да бъдат предприети в тази насока, не може изначално да се приеме, че всяко едно противоправно поведение, насочено против този обществен порядък и обявено от закона за административно нарушение, е изключено от обхвата на нормата на чл. 28 б. "а" от ЗАНН. Такъв подход не е логичен, а и не е предпочетен от законодателя, поради което и всеки един конкретен случай съобразно и задължителното тълкуване на закона, дадено с цитираното Тълкувателно решение, следва да бъде преценен, съобразно конкретно установената фактическа обстановка, както това не е сторено от състава на районния съд.

По тези съображения съдът намира, че наказателното постановление е издадено от наказващия орган в нарушение на чл. 53, ал.1 от ЗАНН, която разпоредба задължава последният да извърши преценка за приложението на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за "маловажност" следва да се прави на база фактическите данни по конкретния казус – вида на нарушението, начина на извършването му, на вредните последици, степента на обществена опасност и т. н., но следва да се отчита и същността, както и целите на административно наказателната отговорност за постигане на преследваните от законодателя легитимни цели, инкорпорирани в генералната и специалната превенции при този вид юридическа отговорност.

Освен горното, съдът счита, че глоба в размер на 2000лв. е неадекватна и завишена санкция в конкретната ситуация.

От всичко изложено следва, че административното нарушение, за което е издадено наказателното постановление, предмет на съдебен контрол на осн. чл. 63 ал.4 от ЗАНН, следва да бъде отменено, а жалбоподателя да бъде предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

По отношение искането за определяне и присъждане на адвокатско възнаграждение за настоящото производство заявено от представителя на жалбоподателя.

Според нормата на чл. 38, ал.2 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

Видно от представения договор за правна защита и съдействие, същият е сключен при условията на чл. 38, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за адвокатурата, т. е. за оказване на правна помощ на близък приятел- кмет на Община Омуртаг, Е.Х.Е.

Същевременно настоящата инстанция съобрази, че според Решение от 25.01.2024 г. по дело - 438/22 на Съда на Европейския съюз /СЕС/, съдът **не е обвързан** от минималните адвокатски възнаграждения при присъждането на разноски по делото,/ включително и съгласно разпоредбата на чл. 78 от ГПК/, поради това, че Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС.

По конкретно в решението на втори състав на СЕС се посочва, че :

"Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с

национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги „

При тези обстоятелства съдът, след извършена преценка на конкретната правна и фактическа сложност на настоящия казус, вида на извършените процесуални действия и броя на проведени съдебни заседания /едно /, както и като съобрази естеството на производството и размера на наложената глоба /2000лв./ с атакуваното наказателно постановление определи, че адекватен размер на адвокатско възнаграждение по казуса е 300 лева, която сума следва да бъде заплатена от РИОСВ Шумен на адв. М. при АК Велико Търново, вписана в регистъра с личен № *****.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 71/10.11.2023 г. издадено от Директор на Регионална инспекция по околната среда и водите гр. Шумен с което на Е.Х.Е. с ЕГН *****, в качеството му на кмет на община Омуртаг за нарушение на чл. 156, ал. 1 вр. чл. 120 от Закона за управление на отпадъците /ЗУО/, е наложена глоба в размер на 2 000 лв.

ПРЕДУПРЕЖДАВА Е.Х.Е. с ЕГН *****, кмет на община Омуртаг, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

ОСЪЖДА РИОСВ Шумен да заплати на адв. М. при АК Велико Търново, вписана в регистъра с личен № ***** сумата от 300 лв. адвокатско възнаграждение .

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд Шумен.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____